

Hegedűs Sándor

Beteljesült jövendölés

Az óravégeken a tanár urat elfogta a pánik, még rengeteg mondandója volt. Ilyenkor szokta megbosszulni magát az, hogy bizonyos anyagrészeket, amelyeket kevésbé értettek a diákok, hosszasan újra magyarázott. Sokszor emlegette magában – s nem mindig áldó mondatokkal – Comenius mestert, a tanórák és órák közötti szünetek kiagyalóját. Most is ezt tette, amikor kicsúszott az időből és kapkodni kénytelen.

A diákok türelmetlenek – állapította meg –, már mennének, de mégsem hagyhatja abba a megkezdett okfejtést, hiszen akkor az egész évrendszer felborul és legközelebb újra előlről kezdheti, hogy megértesse. A csudába! – vilan át az agyán. – Lehet, hogy ezek a gazfickók szándékosan húzzák az időt a tanóra közben? Ilyenkor meg szuszognak, csoszognak, csizmasarkaikat csikorgatják a padlózaton, látványosan csomagolják a cókmojkáikat, mintha talán figyelmeztetniük kellene rá, hogy lejárt az idő. Mintha nem tudná! Amikor szinte elaludtak óra közben, akkor persze szívesen vették, hogy néhány adomával felvidítja őket...

Most meg éppen az az idő hiányzik. Adjatok még egy anekdotányi időt! Nem és nem! Ezt már nem lehet kibírni! – fut át az agyán és abbahagyván közepén egy mondatot, hangosan is kifakad.

– Utolsó gazemberek! Szemtelen, pimasz fráterek! Vége az órának, pironkodjanak! – ripakodik rájuk, majd egy lélegzetvételnél szünetet sem hagyva, dühösen összekapja iratait és kirohan. Majd kipattant helyéből az ajtó, úgy becsapta.

A teremben ülők rögtön elcsitultak, majd a néma csendet méltatlankodó felzúdulás követte. Különösen egy nyurga, szőkésbarna üstökű legény hangoskodott.

– Már ezt mégsem kellene annyiban hagynunk! Minket itt ne gyalázzon senki! Még egy Kövy professzor sem! Csak ránk vonatkozna tán a regula?! Rá nem? Hogyan tiszteljük őt, ha nem tart minket semmire?

A társak buzgón helyeseltek. Valóban nagyra becsülték az önértékükbe gázoló tanárt, a magyar jog első professzorát. Szinte szerették. Ha szelíden szólt, szárnyaltak vele. Csak ne jött volna sokszor a mostanihoz hasonló indulatba! Nem ez volt az első,

A sárospataki kollégium

hogy válogatott sértéseket kellett lenyelniük tőle. Csakhogy úgy látszik, most már a torkukon akadt.

– Igaza van Lajkónak, ez nem mehet tovább! Valamit végre tennünk kéne! – helyeseltek többen is.

Másnap Kövy tanár úr meglepetten tapasztalta, hogy óráján teljességgel üres a terem, holott az előző kollégánál nem volt egyetlen mulasztó sem. Az ablakból is látta, hogy a közeli réten ücsörög a fűben valamennyi hiányzó diákja. Középen, hátratett kézzel a Lali gyerek sétál. Közben egyfolytában jár a szája. Úgy tűnik, mintha diktálna, s a többiek, akik körülülnek, az ő szavait írják.

Hosszan nézte őket. Egy idő után már mosolyogni is tudott. Kezdeti mérge észrevétlen változott át valamiféle meglepedettségé. Majd csak megunják a dacoskodást – gondolta –, de harmad- s negyednap sem változott a helyzet, mindig ugyanaz a kép fogadta. Üres a terem és teli a mező. A szereposztás is változatlanul tűnt. A Lali gyerek szónokol, a többiek meg – ahogy így messziről kivehető – alig győzik jegyzetelni, amit mond.

A tanártársainak azt mondta, hogy ő adott a fiúknak önállóan elvégzendő külső feladatot. Azok is láthatták az ablakból kitekintve, hogy valóban valamiféle óra zajlik odakünn. Hosszasan azonban nem lehet félrevezetni őket. Előbb-utóbb nyilván híre megy, mi is valójában ez furcsa lázadás. Ötödnapra végül cselekvésre szánta el magát. Az előző tanár órájáról kihívta a hangadót.

– Értse meg professzor úr, azért mert diákok vagyunk, nem lehet minket büntetlenül legyalázni. Tessék tőlünk bocsánatot kérni, különben – noha na-

gyon óhajtanánk – továbbra is kénytelenek leszünk távollétünkkel tüntetni! – fogalmazott fölöttébb válsztékosan a fiú.

– Csak kiszaladt a számon az a méltánytalan bánatás, magam sem gondoltam komolyan – felelte Kövy. – Tartsa benn a csapatot, s megkísérlem a békesség-teremtést!

Hamar híre ment szándékának. Ezúttal ismét telve volt valamennyi padsor, a diákok a szokott helyükön várták a fejleményeket. Kövy bejött, leült, hosszan írogatott, szemüveget törölte, többször is neki-durálta magát, míg végre felállt a torkát köszörülve.

– Én a minap indulataim által vezérelve megbántottam önöket. Nem akartam. Nem gondoltam igaznak akkor se, most se azokat a szavakat. Kérem, felejtsek el azt, mi akkor történt!

A diákság elégedett morajjal nyugtázta az elhangzottakat.

Kövy rövid hatásszünet után folytatta:

– Úgy gondolom, egyetértenek velem abban is, hogy bizonyos – részletezni most nem kívánt – okokból jelentősen elmaradtunk a tanulásban, ezért kénytelenek lesznek elviselni, hogy néhány szünettel megkurtyítom magukat! Van-e ellenvetés?

A teremben ülők szinte egy emberként kiáltották:

– Nincs!

– Örömmel hallom! – csusszant vissza székébe a tanár. Kissé matatott még, majd meleg, barátságosra váltott hangon fordult szavaival a szőkésbarna leányhoz.

– Hanem maga, amice Kossuth, ha így folytatja, még nagy országfelforgató leend!

Cím-szerepek (címszerepek)

Szyksznian Wanda (1948-), lengyel származású, Ferenczy Noémi-díjas magyar tervezőgrafikus, plakátművész, egy híres magyar zenés színmű mozi-változatához készített filmposzterének címsorát

és

Melis György (1923-1909) szlovák apától és anyától született, Kossuth-díjas magyar operaénekes három címszerepét olvashatjátok el oszloprejtvényünk szürkével kiemelt „a.” és „b.” sorainak négyzeteiben, ha helyesen írjátok be függőlegesen a meghatározásoknak megfelelő szavakat.

	2.		4.		6.		8.		10.		12.		14.		16.		18.	
1.		3.		5.		7.		9.		11.		13.		15.		17.		19.
			a.															
b.																		

1. Dávid király és Orpheusz hangszere
2. Pesttel szembeni
3. Cipő-, bocskor-, lábbeli-készítő iparos volt
4. Tarzan majma
5. A nagyidai cigányok vajdája (Arany János)
6. ...-rológia (az időjárásban, légkörtan görög eredetű neve)
7. Becézett Évára
8. Perzsa
9. Cink, oxigén és germanium vegyjele
10. Itália népe fordítva

11. Régen Dörgicse, ma Balatonakali településrésze
12. Kiscsirke
13. Gabonát betakarító
14. Előkészíti a termőföld felszínét a vetésre
15. Magasztalom
16. Magyar Gyógyszerészeti Kamara Hivatala
17. Vágyakozik
18. Tapos
19. „Nem nőtt be a feje ...” – magyar szólás

A megfejtések a 7491. oldalon találhatóak